

عنوان مقاله:

قضیه ناتمامیت گودل و فلسفه ذهن

محل انتشار:

دوفصلنامه منطق پژوهی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

کامران قیوم زاده - استاد یار گروه آموزشی فلسفه و منطق دانشگاه تربیت معلم آذربایجان

خلاصه مقاله:

یکی از کاربردهای اساسی قضایای ناتمامیت گودل در فلسفه، نقش آن ها در استدلال هایی است که بین ذهن انسان از یک طرف و یک الگوریتم (ماشین) یا نظام صوری متناهی از طرف دیگر مقایسه به عمل می آورند. دو استدلال متمایز در این زمینه مطرح گشته است. در هر دو استدلال درک صدق جمله گودل توسط انسان، به عنوان ملاکی برای تفوق بر هر ماشینی قلمداد شده است. اما ایرادهایی چند بر هر دو استدلال وارد است. در این مقاله با شرح و بسط استدلال های ذکر شده، به بررسی مجادلات و مباحثات دامنه داری که میان دو گروه مکانیک گرا و ضد مکانیک گرا وجود داشته است پرداخته ایم. با تحلیل دقیق قضایای ناتمامیت و ارتباط آن ها با معرفت حسابی بشر می توان چار چوب های موجود در زمینه بحث مورد نظر را شکل داد. با تحلیل دقیق این مساله می توان گفت که هیچ نوع دلیل قاطعی، با استفاده از این قضایا، برای تفوق ذهن بشر بر ماشین وجود ندارد؛ بلکه تنها می توان گفت که با اعمال این قضایا و انتخاب حوزه شناخت پذیر ریاضی بشر به عنوان یک پیش فرض تقابل یا تعاند انسان و ماشین به چه معناست.

کلمات کلیدی:

قضایای ناتمامیت گودل، مکانیک گرایی، ضد مکانیک گرایی، استدلال پن روز، هوش مصنوعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1440889>

